

התובעת:

ליזי דלרוצ'ה, ת.ז. 22089650

מרח' דגניה 18, גני תקווה
ע"י ב"כ עוה"ד רון לוינטל
מרח' יגאל אלון 155, כניסה א' תל אביב-יפו
טל': 03-5243344; פקס: 03-5243355

- נ ג ד -

הנתבע:

יניב שחר, ת.ז. 27393982

מדרך האילות 9, גני תקווה

סוג התביעה: כספית, לשון הרע;
גובה התביעה: 75,000 שקלים;

כתב תביעה בסדר דין מהיר

בהתאם לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: "תקסד"א"), מוגש בזאת כתב תביעה מסוג תביעה כספית ונזיקית בגין פרסומי לשון הרע והוצאת דיבה כפי שיפורט להלן. התובעת תהיה מיוצגת לעניין דנן על ידי משרד עורכי דין לוינטל ושות' בתל-אביב והמען למשלוח כתבי בי-דין יהיה כמתואר בכותרת.

התובעת המכהנת כראש המועצה המקומית גני תקווה, היא אשת ציבור, חשופה לביקורת, לומדת ממנה וחיה עימה בשלום. הבעיה מתעוררת משעה שהנתבע המבקש להתמודד על תפקידה במסגרת מערכת הבחירות המוניציפליות הקרובה, מפץ אודותיה שקרים ופרסומי דיבה במסווה של "ביקורת", ואלו לא נועדו אלא להכפישה בציבור ולפגוע בה ובשמה הטוב.

כך למשל, מצא לנכון הנתבע לטעון כי היא אחראית ל"מינויים לא כשרים, מכרזים תפורים, קיפאון בתחומי רבים מחדלים ו"קומבינות" על חשבון הציבור", האשים אותה ב"הסתאבות, תחושה של ניתוק, של נהנתנות שאין לה מקום. 10000 שקל לחודש לרכב ראש המועצה... זה מצביע על הלך רוח בעייתי" – זאת כאשר אין שמץ של אמת בטענות האמורות, וכך הוסיף כי התואר האקדמי של התובעת הינו "פרי דימונה" והיא כמו "שקרן שנתפס" וכן "נושאת קלון על ראשה" של "שקרנית ומתחזה", זאת למרות שהתובעת מחזיקה בתואר ראשון כמו גם בתואר שני. ואלו רק מספר דוגמאות.

הנתבע מפיץ את הדברים בפרסום כתוב שהוא מכנה "עיתון" והמחולק על ידו לתושבי העיר. כל ה"עיתון" אינו אלא כר דשא נרחב להשמצת התובעת, ותו לא. מכאן התביעה.

א. פתח דבר:

1. הנתבע מבקש להתמודד על תפקיד ראש מועצת גני תקווה. תחרות על התפקיד היא דבר בונה ונכון. מה שאינו לגיטימי, הוא פרסום שקרי במכוון, שנועד להטות את דעת הקהל באמצעות פיזור אמירות מבזות, דיבתיות ופוגעניות כנגד התובעת.

2. התובעת, ראש המועצה בארבע וחצי השנים האחרונות, הינה אשת ציבור, המודעת היטב להיותה ברט-ביקורת וכן לכך שהבחירות, יצריות ככל שתהיינה, מביאות לתחרות בינה לבין מועמדים אחרים. היא אינה חפה מביקורת ואינה חוששת ממתחרים או ממבקרים. כמו כן, אינה רוצה או מצפה להיות אהודה על 100% מתושבי המקום.

3. יחד עם זאת, בעוד התובעת מוכנה להתמודד עם כל ביקורת לגיטימית אודות פעילותה, ודאי שאין היא נצרכת להתמודד עם השמצות חסרות כל בסיס, המוטחות בה בכתובים.

4. התביעה מתבססת על **חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965** (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**") באשר עסקינן בפרסום בכתב, כמשמעו בס' 2 לחוק, אשר הפרסום בו אכן עלול לפגוע בשמה הטוב של התובעת. אין מדובר בביקורת גרידא, כי אם בהפצת מידע לא נכון, שקרי, דיבתי ומשמיץ אודותיה, באופן שאינו לגיטימי, גם לא במערכת בחירות מוניציפלית.

5. התביעה מתבססת גם על ס' 3 המדבר על פרסום משתמע באשר בחלק מהפרסומים, כפי שיפורט, הפרסום הדיבתי נעשה בעקיפין.

ב. בעלי הדין בתיק:

6. התובעת משמשת בתפקידה כראש מועצת גני תקווה מזה כ-4 שנים וחצי. לפני כן, שימשה 15 שנה בהתנדבות מלאה כחברת מועצה מן המניין.

7. הנתבע מבקש להתמודד גם הוא על תפקיד זה. הוא אמנם מגדיר עצמו כ"אופוזיציה" בפרסומיו, אך מעולם לא כיהן כחבר מועצה או בתפקיד ציבורי כלשהו ביישוב.

8. הלכה למעשה, הנתבע הינו עובד חברת "פלאפון" ומציג עצמו כמי שמנהל מאבקים חברתיים שונים. במסגרת ההתמודדות לתפקיד ראש המועצה, הוציא מעין "עיתון" (או מסמך הנחזה להיות עיתון), בשם "גני תקווה מחר", עיתון "כוח לשנות" בראשות יניב שחר.

9. ל"עיתון" זה יצא "גיליון מס' 1", מתאריך מארס 2018, ככתוב על שער, הוא חולק בתיבות הדואר של התושבים וכן במקומות ציבוריים שונים ברחבי המועצה.

10. בכל עמוד מבין ארבעת עמודיו, משתלח הנתבע בתובעת, ולמעשה – בניגוד למצופה – לא הנתבע הוא המרכז של הפרסומים ולא דברי הרהב שלו אודות עצמו, כי אם התובעת – שזוכה לקבל קריקטורות שונות להגחיק את פניה, מהווה מושא לקומיקס, הערות שונות אודותיה, התייחסויות אליה, כולן שליליות כמובן ורובן שקריות, ולמעשה – היא מרכז הכובד של ה"עיתון".

11. הפרסומים המופיעים בו, כפי שיפורט להלן, מהווים דיבה ולשון הרע, ויש בהם כדי לפגוע בשמה, כבודה, משלח ידה, מקצועה, עיסוקה והמוניטין של התובעת, כדרישת ס' 1 לחוק.

ג. בקליפת אגוז:

12. החל מחודש מרץ 2018, החל הנתבע להדפיס פרסום שהוא מכנה "עיתון תנועת 'כוח לשנות' בראשות יניב שחר – גני תקווה מחר".

13. גיליון מס' 1, כפי שהוא מכונה, נופק לתיבות הדואר ביישוב וכן חולק במסגרת אירועי תמיכה שונים.

מצ"ב העתק הגיליון על ארבעת עמודיו, מסומן "1".

14. כבר בעמודו הראשון של הגיליון, מופיע פרסום הדיבה הראשון, במסגרת המאמר "המהפך בדרך: דרוש ניהול אחראי, שקול וישר!", וכך נכתב בפסקה השלישית:

"גם אני קיבלתי כמוכם את חוברת היחצ"נות של מועצת גני תקווה, באמתלה של "דו"ח לתושב", המנסה לשכנע אותו שגני תקווה מתנהלת באופן מופתי. החוברת, שהופקה בכסף ציבורי רב, מתארת את הצלחותיה כביכול, של המועצה ושל העומדת בראשה, וכמו כל חוברת יחצ"נות, היא מציגה את הצלחות בהפרזה, ומתעלמת מהכשלים והליקויים וה"דו"ח לתושב" אינו כולל מינויים לא כשרים, מכרזים תפורים, קיפאון בתחומים רבים, מחדלים ו"קומבינות" על חשבון הציבור, החלטות

שגויות של חוסר הבנה, ניהול חובבני שגובל בשרלטנות, ורדיפה אחר כבוד על חשבון תועלת הכלל.

כולם, וגם אני, מעדיפים לעסוק בחזון ובעשייה, אך הדרך אל השינוי עובדת דרך הסתכלות אמיצה וכנה בפניה של המציאות."

הפרסום דנן, מסומן כנספח "א1".

15. בפרסום זה, מעבר לקלישאות הרבות ואי הדיוקים עד כדי הטעיות הכלולות בו, יש הנחה מובלעת ולפיה אצל התובעת יש לא רק "כשלים וליקויים" (שלא פורטו) אלא גם "מינויים לא כשרים", וכן טענה חמורה ל"מכרזים תפורים", וכן גם "קומבינות על חשבון הציבור".

16. גם הטענות על "שרלטנות" או "ניהול חובבני" (בפרט מצד מי שלא ניהל דבר בתחום המוניציפלי גם חבר מועצה לא היה), כמו גם הטענות על "כשלים וליקויים", הינן דיבה, אך יכול ואלו ייהנו מטענות הגנה של תום לב בהבעת דעה. פלוני יכול לחשוב על דבר מה כי יש בו "כשל", ופלוני יטען על אחר כי הוא "חובבן" או "שרלטן" או כי יש "קיפאון" כזה או אחר. כל אחד זכאי לאחוז בדעה, גם אם אינה מנומקת, גם אם אין מאחוריה דבר.

17. ואולם, אמירות ולפיהן התובעת מעורבת בקומבינות על חשבון הציבור, וחמור מכך – מינויים לא כשרים ומכרזים תפורים, הינן טענות עובדתיות הדורשת הוכחה, והינן גם טענות חמורות לאי סדרים, מעשי שחיתות, חוסר בטוהר מידות ופעולות פליליות. ומאחר והתובעת לא עשתה מי מאלה, הרי שיש בפרסומים כאמור כדי לפגוע בכבודה ולפיכך על על הנתבע לתקן את הדברים, ולפצות בגינם.

18. בכך לא די. לצד קריקטורה של התובעת, הבאה ללעוג לה, מוצגת דמות דמונית עם קרני שטן, מהסוג שלא היה מבייש עיתונות נאצית ואנטישמית דוגמת "דר שטיירמר". הדמות הדמונית היא נציגת "משרד היחצ"נות ששכרה המועצה" ונטען כי משרד זה "תוקף בשמות בדויים תושבים בפייסבוק". טענה זו, המופנית כלפי התובעת דווקא, שכן דמותה כקריקטורה צמודה לתמונת הדמיון, היא טענת בדים.

19. התובעת מעולם לא שכרה, בעצמה או דרך המועצה, משרד יחסי ציבור שתפקידו הוא לתקוף בשמות בדויים תושבים בפייסבוק, ולא משרד שביצע פעולה זו על דעת עצמו. המשרד ששכרה המועצה משמש כמשרד הדוברות ואחזקת עמוד הפייסבוק של המועצה. אין לו הפנאי, המוטיבציה או הצורך "לתקוף בשמות בדויים תושבים בפייסבוק", והוא לא התבקש לעשות כן.

20. לא נסתר מעינינו כי בקלסר העליון המונח לצד הדמות השטנית מופיע שמו של אחד מתומכיה של התובעת (תושב שאינו מועסק על ידי המועצה), אשר בעבר היה ממקטרגיה.

21. בדמות הקריקטורה של התובעת, המוצגת לצד הדמיון, נכתב "המועצה אישרה הרחבת מבנה החטיבה ללא אישורי הבטיחות הנדרשים". מאחר והדברים מיוחסים לתובעת, שדמותה מוצגת באופן נלעג בקריקטורה כשהיא מצביעה על המבנה, כשהוא בנוי באופן מעוות, הרי שמדובר בפרסום אודותיה, גם אם לפי ס' 3 לחוק. במציאות – המידע שנכתב אינו נכון, וכן סופקו אישורי הבטיחות הנדרשים. מה גם שהנתבע שכח לספר לציבור כי ערר שהגיש בעניין זה בדיוק לוועדת הערר המחוזית נדחה על-ידה.

העתק הקריקטורה ותמונת השטן, יחד עם המידע השקרי, מסומנת "ב1"

22. עמודים שלמים ייחד הנתבע לאמירות על על כך שהתובעת "לא צוללת לפרטים", בהתבסס על עדותה בהליך זה, של ערר-סרק. אכן, התובעת זומנה לתת עדות בעניין ההליך שהוגש נגד המועצה (היא לא הייתה בעלת דין בעצמה). ההליך הסתיים בהפסדם של העותרים ובניצחון המועצה. מדובר היה בעתירת סרק.

מצ"ב העתק ההחלטה לדחות את הערר שהגיש הנתבע, מסומן "2"

23. יחד עם זאת, במהלך בירורה של העתירה, זומנה התובעת לתת עדות בשל התעקשות הצד שתבע (והפסיד את העתירה), הגם שמדובר היה בהעדתה לחינם. ברור היה שהנושא נדרש לאנשי המקצוע במועצה ולא נדרש לידיעתה הדקדקנית בעניין, וכי השאלות שנשאלה הן שאלות על סעיפים ותתי סעיפים בחוק תכנון ובנייה שהיו אמורים להיות מופנים למהנדס המועצה ולמהנדסת הוועדה שנכחו במקום, ואכן משנשאלה (ללא הצדקה משפטית ועניינית) על עניינים שלא טיפלה בהם באופן אישי, ענתה באותו הליך, ובצדק, כי "לא צללה לפרטים".

24. הנתבע "התלבש" על ביטוי זה, ויצר ממנו עמוד שלם עם הכותרת "לא צוללת לפרטים" כדי ללעוג לתובעת, ובד בבד, הציג עצמו בעמוד שלאחריו – תחת הכותרת "כן צולל לפרטים". אך רצה הגורל, ומופע הזחיחות הזה, תחת הכותרת "כן צולל לפרטים", כלל בתוכו סדרת טענות שקריות ודיבתיות מצידו כנגד התובעת, המתבססות על אי הכרת הפרטים על ידו.

25. ראשית, הנתבע חוזר שוב ושוב על כך שיש לרענן את השורות אחרי 25 שנה בשלטון, הגם שהתובעת עוד לא סיימה 5 שנים בתפקידה.

אמירה זו, מסומנת כנספח "ג1"

26. שנית, במסגרת הכותרת "כן צולל לפרטים", מדווח הנתבע לקוראיו כי התובעת, תחת תת-הכותרת "בזבוזים", קשורה ב"הסתאבות, תחושה של ניתוק, של נהנתנות שאין לה מקום. 10000 שקל לחודש לרכב ראש המועצה.... זה נתון מטורף שמצביע על הלך רוח בעייתי. אחד הדברים הראשונים שאעשה אם אבחר לתפקיד – אחתוך בקיצוניות את כל סעיפי הנהנתנות והפינוק, כדי לפנות מיליוני שקלים שיעברו לצרכים אחרים".

פרסום זה מסומן כנספח "ד1"

27. אמירות קשות אלה, אודות "נהנתנות" ו"פינוק", "מיליוני שקלים" ו"ניתוק" בואכה "הסתאבות", מתבססים על המספר 10000 שקל לחודש (במסגרת הפרטים אליהם "צלל" הנתבע).

28. ואכן, בעמוד נוסף יש איור של התובעת יושבת במכונית יוקרה, מחזיקה בקבוק שמפניה, וכתוב כך: **"רכב ראשת העיר באור יהודה – 85,000 שקל. רכב ראשת המועצה בגני תקווה – 117,000"**.

הפרסום מסומן כנספח "ה1"

29. סביב נתון זה נכתב בכותרת **"הרכב של ראשת המועצה... והארנק שלך"**. בטקסט נכתב כי מדובר ב"רכב נשיאותי", שכן התקציב הוא 117,000 שקלים לשנה, "בשביל לאפשר לראשת המועצה לנוע כגבירה, ולשדר לכולם שהיא הצליחה בחיים".

30. לאחר מכן באה השוואה לעיריית אור יהודה, שם העלות היא סבירה לדעת הנתבע, 85,000 שקלים. ובהמשך הוא גם מסביר: **"רק בשנת 2014 היה תקציב רכב ראשת המועצה קרוב ל-5000 שקלים בחודש, סכום הגיוני, שראש רשות סביר בהחלט יכול לעמוד בו"**. ואז – **"הקפיצה הנחשופה בסעיף סימלי זה, מעמידה את גני תקווה בחזית הרשויות הבזבזניות והנהנתניות בישראל, וזה מבלי לדבר על שימושים אחרים שאפשר היה לעשות למען הציבור בהפרש – כ-60 אלף שקל בשנה"**.

31. והנתבע ממשיך – **"אלא שזה לא רק כסף אלא ערכים... הבעיה האמיתית היא המסר העולה מסעיף זה. כי במקום שבו מגזימים בהוצאות הרכב של ראשת המועצה, מגזימים גם במתנות, כיבודים, שעות נוספות, תנאים לבכירים וכל מה שקשור בנהנתנות. ניתוק מהתושבים הוא לא סעיף תקציבי, אלא צורת מחשבה, תרבות שלטונית, דרך פעולה, נורמות פסולות של התייחסות לכספי ציבור"**, וכאן גם באה השוואה לשחיתויות וחיי ראוה "בפוליטיקה הארצית".

32. וכעת יש "לצלול" בכל זאת לפרטים. דבר שהנתבע מתיימר לעשות, אך לא מצטיין בו. האמת, מה לעשות, מגחיכה את הפאתוס והטענות על "נהנתנות", ומבהירה כי מדובר בדיבה ובלשון הרע.

33. ראשית, התקציב, המודגם במלבן מידע משלו תחת הכותרת "תקציב הניתוק 2018", ומציג כאילו עלייה של 27 אחוז "ב"אחזקת רכב ראשת המועצה", אכן מכיל עמודה של 117,000 שקלים, אך מדובר במספר של הערכה עם "מרווח ביטחון", שנכתב על ידי הגזברית, ובפועל

הוצאו רק 102,344 שקלים ו-39 אגורות. כך, כשצוללים לפרטים, רואים כי הסכום אינו 117,000 בפועל.

היקף ההוצאה בפועל על סעיף זה, מצ"ב ומסומנת "3"

34. ומדוע הסכום הוא 102,344 ולא פחות ממנו? ובכן, מתברר כי מרוב "נהנתנות" ו"ניתוק", "בזבזנות" ו"שידור לכולם על הצלחה", שכחה התובעת בכלל לבקש את תשלום הביטוחים שעשתה – טסט, חובה, מקיף וצד ג' – בשנת 2016. בעניין זה, לא טרח הנתבע לברר את הפרטים המופצים על-ידו באופן שקרי ולגלות כי רכב ראש המועצה הוא **רכבה האישי** שלא נרכש בכספי ציבור וכי סכום ההוצאות נובע מכך שבשנת 2017 לא הוחזרו לתובעת הוצאות הרכב שהוצאו על ידה בגין הרכב אשר שימש אותה בתפקידה ובגינו היא זכאית לקבל בחזרה הוצאות רכב כאמור בחוזר מנכ"ל משרד הפנים.

משכך, הוא לקח נתוני תקציב ולא נתונים בפועל. זאת למרות שיכול היה לבקש מידע לפי חוק חופש המידע כפי שהיה נוהג לעשות בצורה שוטפת. יובהר כי הביטוחים שולמו עבור 2016 ב-2017. ומשכך 31,000 שקלים בתוך התקציב, כוללים את עלות הביטוח (המגיעה לתובעת לפי חוזר מנכ"ל) משנה קודם. זו שכלל לא זכרה לבקש במקור.

35. ובקיצוץ מחצית סכום הביטוח (31,000 שקלים הם ביטוחים לשנתיים מתוכם מפחיתים 6400 שקל החודשיים השוטפים, אז מ-25,000 הללו מפחיתים 12,500 שהיה צריך להוריד עוד בשנת 2016 והתובעת שכחה לבקש זאת במקור), הרי מסכום של 102,000 לערך (ולא 117,000 שהיה הסכום המוערך עם "מרווח ביטחון" שלא נוצל), נותרים אנו עם 89,500 שקלים (לערך).

36. כמו שאמר הנתבע עצמו, בהשוואתו, העלות של 85,000 שקלים בעיריית אור יהודה – היא סבירה. העלות בגני תקווה דומה מאוד לאותה העלות המוגדרת "סבירה". בחלוקה לחודשים, מתברר כי העלות החודשית היא כ-6400 שקלים (מדובר בממוצע, ויש חודשים בהם הסכום נמוך מזה כמובן). איך אמר הנתבע? "5000 שקל סכום הגיוני" (בהתייחס ל-2014, לפני הקפיצה ה"נחשנית" כדבריו, שהתברר שלא הייתה).

37. ומניין לקוח הסכום של 6400 שקלים לחודש (בממוצע), סביר או לא? סתם כך על פי גחמותיה של התובעת? ובכן, לא.

38. עבור התובעת לא נרכש רכב על חשבון המועצה. היא רכשה את רכבה בעצמה, והוא רכב פרטי בבעלותה, רכב קאיה אפור, לא מנקר עיניים, לא "על חשבון העירייה", היא לא נוסעת בו "כגבירה" ולא "משדרת" לתושבים דבר. רכבה הוא פונקציונלי.

תשלום אגרת הרכב של התובעת, ברכבה הפרטי, מצ"ב ומסומן "4"

39. הסכום (הממוצע) של 6400 שקלים לחודש הוא הסכום שמקבל כראש מועצה על פי חוזר מנכ"ל לנבחרי ציבור, המכתיב לראשי המועצה בכל הארץ את הסכום המדויק שניתן לקבל. אין כל "קפיצה נחשנית", שום "נהנתנות", אין כל "פינוק".

מצ"ב חוזר מנכ"ל מיוחד לנבחרי ציבור מס' 4/2017, מסומן "5"

40. אם כך, לא מדובר ב-10,000 שקל לחודש. מי שצולל לפרטים באמת, מבין שלא הייתה כל עלייה בתשלום. דברי הנתבע, עליהם חזר בכמה וכמה עמודים ופרסומים, הינם שקר ובדיה, דיבה לשמה.

41. גם הטענה המטעה כאילו סעיף "חגיגות וטקסים לאורך הקדנציה" עלה בצורה חריגה, לכאורה לטובת התובעת, הוא הבל הבלים ודיבה. הנתבע כותב כי "בסעיף כמו 'חגיגות וטקסים', אשר מספק לראשת המועצה חשיפה, במות לעלות ולברך, ואירועים להגיע ולהתחכך בציבור בוחרים – בסעיף זה חלה עליה משמעותית לעומת ארבע השנים הראשונות של הקדנציה".

42. לידיעה מרעישת זו גם צורפה עמודת גרפים, בה רואים את חמש השנים שבהן התובעת בתפקידה. ארבע רובריקות נמוכות יחסית, לשנים 2014-2017, והעמודה החמישית, 2018, בגודל פי 5 מהן.

הפרסום מסומן כנספח "11"

43. בפועל, מדובר בעלייה של 17,000 שקל בלבד, מ-121,000 בשנת 2017 ל-138,000 ב-2018, שהיא שנת השבעים למדינת ישראל. העלייה היא פרי בקשת המשטרה, בגין עלויות אבטחה, הא ותו לא. גם הגרף כפי שהוצג, הינו שקרי, ומדמה עלייה פי 5 באופן שמעוות את המציאות, ומהווה גם הוא דיבה.

44. ניתן היה להביא עוד דוגמאות לרוב לשקרים, דברי דיבה, חוסר רצינות, בורות וחוסר הבנה בפרשנות הנתונים. עצם הכותרת "תקציב הנהנתנות", המבוססת על טעות בחישוב עלויות הרכב ובאי ידיעה לגבי עלויות האבטחה באירועים לפי בקשת המשטרה, מהווה דיבה. שוב חוזר הנתבע על כך ש"פיצוח חידת תקציב המועצה חושפת תמונה מקוממת, שמחייבת צלילה לפרטים". יש להצטער על כך שהנתבע אינו מבין בזה ומפיץ מידע שקרי לציבור.

45. וכאמור, מרבית פמפלט פרסומי זה, שעוסק בעיקר בהשמצת התובעת ופחות בנתבע, הינו דברי הבל, שקרים, אי דיוקים, חוסר הבנת המטרייה והתקפות שלוחות רסן. ניתן היה לתבוע בגין איזכורים נוספים, שכן אין כמעט שורה שאין בה דבר דיבה.

46. אך דבר אחד נוסף, מהווה דיבה שיש להתעכב עליה, ולדרוש פיצוי בגינה. והכוונה לכותרת השקרית "מי שמתגאה בתואר אקדמי שאין לה.... יכולה להגיד לך הכל".

47. כך כותב הנתבע:

"כשהח"כית לשעבר אסתרינה טרטמן נתפסה כשהיא מצהירה על תואר אקדמי שלא היה לה – היא התייצב המול המצלמות, הודתה שטעתה ופרשה מהחיים הפוליטיים. לכך אפשר היה לצפות גם מראשת המועצה של גני תקווה, אשר הצהירה, ולא פעם אחת, שברשותה תואר אקדמי שהתברר מאוחר יותר – שהוא כולו פרי דימיונה.

אלא שלא לכל שקרן שנתפס יש את מידת היושר והאחריות, ויש גם כאלה שמבחינתם אין ב"שקר קטן לציבור" משום כתם מוסרי שמעיד על האיש, על אופיו ועל תכונותיו. והנה, בגני תקווה, לא פרשה ראשת המועצה תוך הכאה על חטא, ותוך נשיאת קלון של שקרנית ומתחזה – היא ממשיכה ומציגה את מועמדותה לקדנציה נוספת".

48. לטקסט רווי לשון הרע זה, על חריפותו, צורף צילום חלקי מתוך פלאייר פרסומי שחולק במסגרת בחירות 2013 (ולא בחירות 2018 כפי שניתן היה להבין מהקריאה), ובו אכן נפלה טעות סופר על ידי הגרפיקאית שעיצבה אותו. נכתב שם בשוגג כי התובעת היא בעלת תואר ראשון בחשבונאות ומינהל עסקים מהמכללה למינהל.

49. מדובר בטעות סופר תמימה שכן לתובעת היה כבר אז, ויש לה כמובן גם היום, תואר ראשון. אלא שהוא לא מהמכללה למינהל שם למדה (וזו הטעות), שכן הלימודים במסלול חשבונאות וכלכלה אינם לצורך תואר ואינם מסתיימים בתואר. אלה לימודים נוספים שלמדה התובעת, בנוסף להשלמת תואר ראשון ב-BA במדעי החברה באוניברסיטה הפתוחה.

מצ"ב העתק תעודת התואר הראשון, מסומן כנספח "6"

50. במקום לכתוב במקור כי היא בעלת תואר ראשון מהאוניברסיטה הפתוחה וכמו כן למדה במסלול חשבונאות וכלכלה במכללה למינהל, נשמט בטעות החלק הראשון. וכל זאת – לפני חמש שנים כאמור.

51. עם גילוי הטעות, שנבעה באמת בתום לב על ידי אחד מהעוסקים במלאכה (ולא על ידי התובעת), תוקנה הטעות מיידית, וכבר ב-2013 יצאה התובעת בפרסום מקיף, בטרם הבחירות, ובו הסבירה עניין זה.

52. בעלון מטעמה, תחת הכותרת "לדעת יותר, לבחור נכון" ותת הכותרת "שקיפות ואמינות", התייחסה התובעת, עוד ב-2013, לעניין התואר, צירפה צילום של התואר הראשון מהאוניברסיטה הפתוחה, והבהירה את הנושא היטב לבחוריה. לאחר מכן, היא נבחרה לתפקידה.

העתק העלון המתקן שחולק ב-2013, בטרם היבחרה, מסומן כנספח "7"

53. מידע זה כמובן ידוע לנתבע. אך הוא מציג את הדברים כאילו הפלאייר השגוי הודפס כעת, כאילו באמת אין לתובעת תואר ראשון, קורא לה "שקרנית ומתחזה", טוען שעליה לפרוש על רקע זה, אומר כי התואר שלה הוא "פרי דימונה" ואינו קיים והיא למעשה "שקרן שנתפס". האשמות חמורות אלה, שהינן שקריות, מהוות דיבה.

54. לא זו בלבד שלתובעת תואר ראשון, והוא גם הוצג עוד ב-2013, הרי שהשלימה כבר גם את זכאותה לתואר שני, במינהל עסקים, מהקריה האקדמית אונו.

העתק תעודת זכאות לתואר שני, מצ"ב ומסומן כנספח "8"

55. הטענה כאילו התובעת ממשיכה לשקר וטוענת לתואר ראשון "פרי דימונה" והינה "מתחזה", כל זאת בידיעה כי הדברים לא נכונים, ותוך צירוף צילום חלקי מעלון שחולק לפני 5 שנים, והופיעה בו טעות סופר תמימה, שתוקנה לאחר מכן – אינו אלא אחיזת עיניים וכוונה לפגוע. דיבה לשמה.

56. התובעת טוען כי במעשים אלו הנתבע פגע בשמה הטוב של התובעת. הנתבע אינו יכול לטעון כי הפרסום חוסה תחת הגנות תום הלב הקבועות בחוק איסור לשון הרע.

57. כדי לחסות תחת הגנת אמת בפרסום כעולה מסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, על הנתבע לעמוד בשני תנאים מצטברים. היסוד הראשון, נוגע למידת האמיתות של הפרסום המהווה לשון הרע. דהיינו, על המפרסם להוכיח כי תוכן הפרסום תואם את המציאות האובייקטיבית. היסוד השני נוגע למידת ה"עניין הציבורי" שבאותו פרסום (אורי שנהר, דיני לשון הרע (התשנ"ז), 215. ע"א 10281/03 קורן נ' ארגוב).

58. בפסיקה נקבע כי הגנת אמת בפרסום מורכבת בפועל משני חלקים מצטברים, כך שבהתקיים האחד בלעדי משנהו אין בכך כדי להועיל לנתבע מה גם ונטל ההוכחה לגבי טענת "אמת דיברתי" היא על הטוען אותה (ע"א 326/68 יוסף אסא נ' משה ליבנה ואח' [3] בעמ' 26; ע"א 34/71 שמואל פרידמן ואח' נ' יעקב חן ואח' [4] בעמ' 528).

59. הדברים שפירסם הנתבע – כפי שנוכחנו – אינם אמת. למרבה הצער, הוא יודע זאת, ופועל בכוונה מפורשת לפגוע. ושוב, אין לתובעת בעיה עם ביקורת וגם לא עם תחרות על תפקיד ראשת המועצה. הבעיה היא עם שקריו של הנתבע והזדון שמאחוריהם.

60. לכאורה ניתן לטעון כי התובעת היא אשת ציבור, ומשכך בחרה לעמוד באור הזרקורים, אך דמו של איש ציבור אינו מותר. כזכור, פרשת בנימין נתניהו נ' יגאל סרנה (ת"א 56211-03-16 נתניהו

ואח' נ' סרנה) הוכיחה כי גם איש ציבור יכול להגן על שמו הטוב מפני השתוללות מילולית שאין בה אמת, הגם שבחר בקריירה ציבורית.

61. זאת ועוד, במערכות בחירות, השימוש בפמפלט זדוני, לפרסום מידע שלילי אודות מועמד, כשהדברים אינם אמת, כבר עלה כמה מאות אלפי שקלים למשמיץ, וראה לדוגמא ע"א (ירושלים) 5452/04 - עמירם מילר נ' שמואל כהן מחוזי ירושלים, לעניין השמצות במסגרת הבחירות בכפר סבא.

62. ראה לעניין זה, פסיקה דומה בעניין פרסומי דיבה במסגרת תחרות עסקית במטרה לפגוע, בת"א (תל-אביב-יפו) 1702-07 - אלי עזור ואח' נ' קנווסט גלובל קומיוניקיישנס ואח', ולרבות בפסיקת בית המשפט העליון בערעור, שהקטינה את הסכום אך הותירה אותו על כמה מאות אלפי שקלים.

ד. אומדן נזק ומתן הזדמנות להקטינו:

63. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע:

לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
 - (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
 - (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
 - (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;
- בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד;
- "מוגבלות" – לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה או זמנית.

64. חוק איסור לשון הרע קובע את אחריותו של מי שמפרסם דברים שיש בהם כדי להשפיל אדם בעיני הבריות, לבזותו או לפגוע במשרתו כעולה מסעיף 1 לחוק. במקרה דנן, הנתבע פרסם אודות התובעת דברי בלע והשמצות ובכך השפיל ופגע בה, בשמה ובכבודה בפני נמענים רבים.

65. על לפי סעיף 7 לחוק הפיצוי הינו בגובה עד 50,000 שקלים לטובת הנפגע, אפילו ללא הוכחת כל נזק לשמו הטוב, ואולם הסכום צמוד למדד וכיום עומד על 75,000 שקלים לכל פרסום.

66. גם בלא צורך להיכנס בגידרו של הפיצוי הסטטוטורי, התובעת תבקש לתבוע גם נזק מיוחד (נזק נפשי, כאב וסבל) לפי החלק הכללי בפקודת הנזיקין, בשל הקושי לקבוע אומדן לנזק בלתי נתפס

זה, כמופיע בע"א (תל-אביב-יפו) 14716-04-10 - עו"ד אילן בומבך נ' עו"ד פישביין, שכן עסקינן בנזק לא ממוני לפי אומדנה של בית המשפט.

67. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בפס"ד ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי :

"גיבושה של עוולת לשון הרע אינה מותנית בקיומו של נזק. יחד עם זאת, לצורך פסיקת פיצוי, חלות ההוראות הכלליות של דיני הנזיקין, המחייבות קיומו של נזק כתנאי לפסיקת פיצוי, שהרי סעד הפיצוי, מטבעו, מצריך קיומו של נזק עליו יש לפצות...

זאת, בכפוף לפיצוי הסטוטורי ללא הוכחת נזק, המוסדר בהוראה מיוחדת בסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע...

דרישת הנזק אין משמעה 'נזק ממון' דווקא, וגם נזק כללי הוא בבחינת נזק לצורך הענין. מבחינת הדרישה ההוכחתית, ניתן להיעזר בחזקה עובדתית על פיה פרסום לשון הרע מעצם טיבו גורם נזק, אלא אם הוכח אחרת...

למונח 'נזק' שבפקודת הנזיקין, הכולל גם פגיעה בשם טוב, יש להעניק משמעות רחבה, ולכלול בו כל הפסד מוחשי, לרבות סבל נפשי...

כך הוא לעניין העוולות הכלליות שבפקודת הנזיקין, המתפרשות גם על נזקים נפשיים וכאב וסבל, וכך הוא בעוולה על פי חוק איסור לשון הרע, שעיקר עניינה פגיעה בשם טוב של אדם. עוולת לשון הרע גוררת באופן טבעי נזקים שלא אחת קשה לאמוד אותם במושגים ממוניים, וקשה להיטיב אותם בדרך ממונית ישירה. לאור אופייה של עוולת לשון הרע, נקבעו במהלך השנים אמות מידה ייחודיות לחישוב פיצויים על פגיעתה, הנגזרות מן הערכים המוגנים ומן התכליות הייחודיות הטמונות בבסיסה. האיזון החוקתי בין הזכות לשם הטוב ולפרטיות, לבין הזכות לחופש ביטוי, המקרינה על גבולות האיסור על לשון הרע, משתרע לא רק על מישור האחריות, אלא גם על הבחירה בין הסעדים שיש להעניק במקרה נתון, ועל שיעור הפיצויים הנפסק (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (פסקה 50 וההפניות שם)).

68. התובעת, על כן, הזהירה את הנתבע כי בכוונתה לתבוע אותו. היא גם כתבה לתושבים, בעמוד הפייסבוק שלה :

"לאורך הקריירה הפוליטית שלי, תמיד נהגתי באחריות כלפי הציבור ותדמית המועצה. תמיד השתדלתי להציג ולהבליט את החיובי, במטרה לשפר את תדמיתה של המועצה כלפי פנים וכלפי חוץ. לא בכדי גני תקווה הפכה להיות אחד הישובים המבוקשים והאטרקטיביים ביותר בבקעת אונו ובכלל.

אפילו בזמני התמודדות פוליטית, שקיבלתי את אמונו של הציבור, תמיד זה היה על למה "כן ליזי", ולא למה "לא אחרים". תמיד האמת והעובדות היו מונחים על השולחן ולא השמצות ושקרים גסים. הצגתי לכם קבלות של עשייה ולא סיפורי בדיה.

בימים האחרונים, מזהם את רחובות המועצה "לכלוכון" מלא בהשמצות, רוע ושקרים גסים. אין בנייר הזה אלא לכלוך לשמו, שמזהם את הרחובות המועצה תרתי משמע ופוגע בתדמית המועצה. מאחורי ה-"שקריון" הזה עומד כנראה אדם, שאין לו מה באמת למכור, בלי ניסיון משמעותי להציג לכם. לכן הוא בוחר בשיטת ההשמצה, השקר והלכלוך.

כמי שפועלת בשקיפות מלאה ומאמינה בכללי המינהל התקין ובמערכות החוק והצדק במדינה, החלטתי לתבוע באופן מידי את "המפיץ" של הלכלוכון הזה, ואני מאמינה שהוא ייתן את דינו בבית המשפט."

תגובת התובעת לפרסומים, מצ"ב ומסומנת כנספח "9"

69. אלא שהנתבע הגיב בזלזול וכתב:

"אוי לבושה: ראשת המועצה שלנו קראה את העיתון שהוצאתי השבוע בגני תקווה, ונתקפה היסטריה: "החלטתי לתבוע אותך", הודיעה בפוסט זועם, שלדעתה מוכיח שהעיתון הוא שקרי. היא לא פירטה מה הם השקרים המופיעים בעיתון, אפילו לא נתנה דוגמא לשקר אחד קטן, מסיבה פשוטה: הכל שם אמת, כל הביקורת היא רלוונטית ובדוקה, ומוגשת בצורה עניינית ובלי התלהמות או הגזמות. (העיתון יגיע לכל בית - שיפטו בעצמכם). רק בדבר אחד אנחנו מסכימים: אם הכל נכון בעיתון (וכאמור - הכל נכון), אסור לבחור בה לעוד קדנציה!

אז מה יש שם? ארבעה עמודים שבשניים אני מציג את עצמי ואת דרכי, ובשניים מעלה ביקורת עניינית בנושאים הקשורים בחיינו בגני תקווה ובניהול הכספים הציבוריים. זה מבחינתה "לכלוכון", והיא הרי מעדיפה "ליקוקון" כמו זה שהוציאה המועצה מכסף ציבורי רב. ובכן, למרות הקושי, איש ציבור צריך גם לדעת לקבל ביקורת ציבורית ולהתייחס עניינית לטענות עצמן, ואת זה גם יסביר לה בית המשפט. לכן אני דווקא שמח לתביעה הזאת, שתאפשר לנו אולי סוף סוף לקבל תשובות ענייניות.

תגובתי להשתלחות של ראשת המועצה היא ברורה: עם כל הצער לכך שהיא מרגישה נפגעת, בכוונתי להמשיך ולהוציא פרסומים נוספים בקרוב. אמשיך לחשוף התנהלות לקויה והחלטות שפוגעות בנו התושבים, ואמשיך לנהל קו אחראי של ביקורת בדוקה ותרבותית, וכל זאת לצד מסרים פוזיטיביים על הדרך שאני מציע לניהול הישוב. העיתון הזה הוא רק הקדמה, החומר הקשה והבעייתי עדיין לא פורסם, אך גם הוא ייצא בהמשך, עד שכולם יבינו מדוע עלינו להחליף את ראשת המועצה המכהנת. אני אדווח לכם ואפנה ישירות אליכם, עם כל הפרטים והנתונים, כמו שראוי שאיש ציבור יעשה, ושהיא תפנה לבית המשפט..."

התייחסות הנתבע לדברי התובעת, והודעתו כי ישמח למשפט, מסומנת "10"

70. הנה, הנתבע סבור כי הוא "מנהל קו אחראי של ביקורת בדוקה ותרבותית", "הכל שם אמת" ו"הכל שם נכון", והוא גם "שמח לתביעה הזאת".

71. למרבה הצער, דברי הבלע של הנתבע קנו להם אחיזה וחלק מהקוראים אף הגיבו עליהם. הכותבת דרוק-ליון התבדחה, כשהצטלמה ליד הרכב (שאינו מנקר עיניים) של התובעת, וכתבה "יצא לי להישען על 'רכב היוקרה' של ראש המועצה שלי!".

מצ"ב הפוסט שהועלה והתגובות ומסומן כנספח "11"

72. ניתן לראות כי למרבה הצער, המגיבים התייחסו לפרסומי הנתבע ברצינות רבה. כך, הגולש עומר אשר מגיב באומרו כי "אף אחד לא יסתכן בתביעה משפטית על נתון שגוי" וכן "בשורה התחתונה גני תקווה מוציאה 117,000 שקלים לעומת אור יהודה 85,000 שקלים" ומשתיק גולש אחר באומרו "אמיר טוגר, מזמין אותך לקרוא את העיתון שהופץ בעיר". לא זו בלבד שהמסר השקרי נקלט, אלא גם שאותו גולש חושב כי אכן מדובר ב"עיתון".

73. על כן, הגם שבגין כל אחד מהפרסומים רשאי בית המשפט רשאי לפסוק עד 75,000 שקלים לטובת הנפגע (לכל פרסום), אפילו ללא הוכחת כל נזק לשמו הטוב (על פי סעיף 7א' לחוק). כל שכן פיצוי גבוה בהרבה עם הוכחת נזק, ולמעשה כפל הסכום לכל פרסום (סעיף 7ב' לחוק), הרי שרק לצורך זירוז בירור התביעה, ומשיקולי אגרה, שכן התובעת מממנת תביעה זו מכיסה הפרטי ולא מכספי המועצה, תגודר התביעה בגובה של 75,000 שקלים ותיכנס במסגרת הליכי סדר דין מהיר.

74. סכום זה, שאינו הסכום המקסימלי שניתן לתבוע, ודאי אינו מעיד על "תביעת השתקה" (מושג שמרבים לנפנף בו, בלי קשר לגובה התביעה), באשר בפסיקת בית המשפט המחוזי בפרשת נתניהו נ' סרנה, אף נקבע כי אינו חל בדין הישראלי. בכל אופן, אין זו תביעת מיליונים של אוליגרך מכספי ציבור, כי אם תביעה הממומנת באופן פרטי, וממש רחוק מהסכום המקסימלי שניתן היה לתבוע במקרה זה.

ה. סוף דבר:

75. הפרסום נעשה בזדון ובמכוון. המידע שנכתב אינו אמת, הצגת הדברים חוטאת לאמת, ומהווה דיבה. אשר על כן מתכבד בית משפט נכבד זה לזמן את הנתבע לדין, ולחייבו לשלם לתובעת סך של 75,000 ש"ח בצירוף ריבית והפרשי הצמדה מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום בפועל.

76. בית המשפט מוסמך לדון בתביעה מבחינת סמכותו המקומית והעניינית לאור מקום מגורי הצדדים.

77. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבע לשלם לתובעת הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בצירוף ריבית, הפרשי הצמדה ומע"מ כדין, לפי התיקון החדש לתקנה 512ג'.

ב"כ התובעת,
עו"ד רון לוינטל
מ.ר. 41652